

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 225.358 van 7 november 2013
in de zaak A. 209.499/VII-38.863.**

In zake : de BVBA DB EVENTS
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Frank Judo
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Keizerslaan 3
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Steve Ronse en Meindert Gees
kantoor houdend te 8500 Kortrijk
President Kennedypark 6, bus 24
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 11 juli 2013, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van het koninklijk besluit van 8 mei 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 20 september 1991 betreffende de vuurwapens met historische, folkloristische of decoratieve waarde en de vuurwapens die voor het schieten onbruikbaar zijn gemaakt.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 24 oktober 2013.

Kamervoorzitter Luc Hellin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Frank Judo, die verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Meindert Gees, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Juridisch kader

3.1. Artikel 3, § 2, 2°, van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens (hierna : wapenwet) bepaalt dat vuurwapens met een historische, folkloristische of decoratieve waarde zoals bepaald door de Koning, als vrij verkrijgbare wapens worden beschouwd.

3.2. Het koninklijk besluit van 20 september 1991 betreffende de vuurwapens met historische, folkloristische of decoratieve waarde en de vuurwapens die voor het schieten onbruikbaar zijn gemaakt bepaalt welke wapens vrij verkrijgbaar en bijgevolg niet vergunningsplichtig zijn.

Vóór de wijziging door het bestreden besluit was in artikel 1, 3°, van het voornoemd koninklijk besluit van 20 september 1991 bepaald dat wapens

met een historische, folkloristische of decoratieve waarde (hierna : HFD-wapens) die gebruik maken van patronen met rookzwak kruit en waarvan de lijst als bijlage nr. 1 bij het besluit is gevoegd als vrij verkrijgbare wapens in de zin van artikel 3, § 2, 2°, van de wapenwet worden beschouwd.

Voorts werden volgens artikel 1, 5°, van hetzelfde koninklijk besluit wapens die zijn vervaardigd voor 1897 of waarvoor geen aangepaste munitie meer wordt vervaardigd eveneens als vrij verkrijgbare wapens beschouwd.

3.3. Ingevolge de artikelen 1 en 2 van het koninklijk besluit van 8 mei 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 20 september 1991 betreffende de vuurwapens met historische, folkloristische of decoratieve waarde en de vuurwapens die voor het schieten onbruikbaar zijn gemaakt (hierna : bestreden besluit) worden de volgende wapens die voordien vrij verkrijgbaar waren, vergunningsplichtig :

- de HFD-wapens die gebruik maken van patronen met rookzwak kruit en waarvan de lijst als bijlage nr. 1 bij het koninklijk besluit van 20 september 1991 was gevoegd; deze lijst wordt door het bestreden besluit opgeheven;
- de vuurwapens waarvoor geen aangepaste munitie meer wordt vervaardigd; enkel de vuurwapens die zijn vervaardigd voor 1895 zijn overeenkomstig het bestreden besluit nog vrij verkrijgbaar.

3.4. Artikel 3 van het bestreden besluit bevat overgangsmaatregelen voor particulieren en handelaars die bij de inwerkingtreding van het besluit - dit is op 25 mei 2013 - in het bezit zijn van wapens die niet langer vrij verkrijgbaar zijn.

Deze personen moeten hun wapenbezit als volgt regulariseren :

"Art. 3. § 1. De aanvraag van een erkenning als verzamelaar of van een bijzondere erkenning op basis van het voorhanden hebben van vijf of meer wapens die als gevolg van de toepassing van dit besluit niet langer vrij verkrijgbaar zijn, wordt gelijkgesteld met de inschrijving van die wapens zoals bedoeld in artikel 17, eerste lid, van de Wapenwet. De betrokkene mag de wapens voorlopig voorhanden houden in afwachting van de beslissing van de

gouverneur. Wordt de erkenning geweigerd, dan moet de betrokkene de wapens binnen acht dagen na de kennisgeving van deze beslissing in bewaring geven of overdragen aan een erkend of vergund persoon, ze laten neutraliseren door de proefbank voor vuurwapens, of ze afstaan voor vernietiging.

Erkende personen moeten de wapens die als gevolg van de toepassing van dit besluit niet langer vrij verkrijgbaar zijn binnen vijftien dagen na de inwerkingtreding van dit besluit inschrijven in hun registers. Erkende verzamelaars hoeven zich hierbij niet te houden aan de beperkingen opgelegd door het thema van hun verzameling.

§ 2. De registratie van de wapens die als gevolg van de toepassing van dit besluit niet langer vrij verkrijgbaar zijn, zoals bedoeld in artikel 17, eerste lid, van de Wapenwet, verloopt in afwijking van artikel 12, eerste lid, van het koninklijk besluit van 20 september 1991 tot uitvoering van de Wapenwet, gewijzigd door het koninklijk besluit van 29 december 2006, als volgt:

1° het wapen wordt binnen één jaar na de inwerkingtreding van dit besluit voorgelegd aan de lokale politie;

2° de lokale politie gaat na of de houder meerderjarig is en geen veroordelingen heeft opgelopen zoals bedoeld in artikel 5, § 4, van de Wapenwet. Is dit het geval, dan wordt het wapen op zijn naam geregistreerd en wordt hem een formulier model nr. 6 afgegeven, en een vergunningsaanvraag wordt doorgestuurd naar de bevoegde gouverneur. De betrokkene mag het wapen voorhanden hebben in afwachting van de beslissing;

3° de gouverneur gaat alleen nog na of de betrokkene niet het voorwerp is van een lopende schorsing of een nog actuele intrekking van een vergunning tot het voorhanden hebben van een vuurwapen en of er geen redenen van openbare orde bestaan die daartoe zouden leiden. Wordt de registratie geweigerd, dan moet de betrokkene het wapen binnen acht dagen na de kennisgeving van deze beslissing in bewaring geven of overdragen aan een erkend of vergund persoon, het laten neutraliseren door de proefbank voor vuurwapens, of het afstaan voor vernietiging.

§ 3. De wettige reden bedoeld in artikel 11, § 3, 9°, e), van de Wapenwet wordt voor de in dit besluit bedoelde wapens bewezen aan de hand van het in § 2 bedoelde formulier model nr. 6".

3.5. Artikel 4 van het bestreden besluit bepaalt voorts dat, met uitzondering van de veiligheidsmaatregelen bedoeld in artikel 11, § 2, de veiligheidsvoorwaarden opgelegd door het koninklijk besluit van 24 april 1997 tot bepaling van de veiligheidsvoorwaarden bij het opslaan, het voorhanden hebben en het verzamelen van vuurwapens of munitie niet van toepassing zijn op de wapens die als gevolg van de toepassing van dit besluit niet langer vrij verkrijgbaar zijn.

IV. Ontvankelijkheid van de vordering

Standpunt van de partijen

4. De verzoekende partij argumenteert dat zij als organisator van een wapenbeurs evident over een persoonlijk, rechtstreeks en actueel belang beschikt bij de vernietiging van een koninklijk besluit dat de bestaansreden van die wapenbeurs aantast. Het merendeel van de wapens die op de wapenbeurs verhandeld worden zijn immers HFD-wapens. Het aandeel van de nog steeds vrij verhandelbare "zwartkruitwapens" op de wapenbeurs is verwaarloosbaar. Doordat de bestreden beslissing de hele lijst van HFD-wapens vergunningsplichtig heeft gemaakt, kunnen deze wapens niet langer vrij verhandeld worden op de wapenbeurs. Volgens de verzoekende partij leidt de afschaffing van de HFD-lijst tot een daling van het aantal handelaars op de wapenbeurs, tot een daling van het aantal bezoekers en tot een daling van haar omzet.

5. De verwerende partij werpt op dat de verzoekende partij geen voordeel kan halen uit de nietigverklaring van de door haar betwiste bepalingen. De door de verzoekende partij aangevoerde middelen betreffen immers de overgangsbepalingen in de artikelen 3 en 4 van het bestreden besluit, terwijl uit de uiteenzetting van de verzoekende partij blijkt dat zij zich gegriefd acht door de artikelen 1 en 2 van het bestreden besluit. Het gegeven dat HFD-wapens niet meer vrij verhandeld kunnen worden volgt immers uit de artikelen 1 en 2 van het bestreden besluit en niet uit de artikelen 3 en 4 waarvan zij de wettigheid betwist. De door de verzoekende partij aangevoerde middelen kunnen voor haar, volgens de verwerende partij, dan ook geen nuttig effect sorteren.

Beoordeling

6. Overeenkomstig artikel 19, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, kunnen de beroepen tot nietigverklaring bedoeld bij

artikel 14 van die wetten, voor de afdeling bestuursrechtspraak worden gebracht door elke partij die doet blijken van een benadeling of van een belang.

Dit veronderstelt dat de verzoekende partij door het bestreden besluit benadeeld is en dat dit nadeel persoonlijk, rechtstreeks, zeker en actueel is. Daarenboven is vereist dat de nietigverklaring van het bestreden besluit de verzoekende partij een rechtstreeks voordeel verschaft, met name het verdwijnen van het nadeel dat voor haar is ontstaan uit het bestreden besluit.

7. De verzoekende partij leidt haar belang af uit het feit dat de HFD-wapens als gevolg van de artikelen 1 en 2 van het bestreden besluit niet langer vrij verkrijgbaar zijn, doch vergunningsplichtig zijn geworden.

Opdat de verzoekende partij voordeel zou kunnen halen uit haar vernietigingsberoep moet haar beroep bijgevolg minstens kunnen leiden tot de nietigverklaring van de artikelen 1 en 2 van het bestreden besluit, zodat de HFD-wapens opnieuw vrij verkrijgbaar zouden zijn. De nietigverklaring van de andere bepalingen van het bestreden besluit zou het belang van de verzoekende partij niet dienen.

8. De verzoekende partij voert in haar verzoekschrift echter geen middelen aan die kunnen leiden tot de nietigverklaring van de artikelen 1 en 2 van het bestreden besluit. Nergens wordt in het verzoekschrift aangevoerd dat de afschaffing van de HFD-lijst onwettig is.

De in het verzoekschrift aangevoerde middelen zijn uitsluitend gericht tegen de overgangsregeling voor de bezitters van wapens die als gevolg van de inwerkingtreding van het bestreden besluit vergunningsplichtig zijn geworden.

In haar eerste middel betwist de verzoekende partij de wettigheid van artikel 3, § 1, tweede lid, en § 2, van het bestreden besluit waarbij de registratie wordt geregeld van de wapens die als gevolg van dit besluit niet langer vrij

verkrijgbaar zijn. Volgens de verzoekende partij zijn die bepalingen onwettig omdat ze niet genomen werden bij een in de ministerraad overlegd koninklijk besluit, zoals voorgeschreven in de artikelen 35, 2°, en 35, 6°, van de wapenwet. In het middel wordt uitsluitend artikel 3, §§ 1 en 2, van het bestreden besluit bekritiseerd.

In haar tweede middel betwist de verzoekende partij de wettigheid van artikel 3, §§ 2 en 3, van het bestreden besluit op grond van de grief dat de Koning niet gemachtigd is om het onderzoek van de vergunningsvoorwaarden te beperken tot een onderzoek van de moraliteitsvoorwaarden, met uitsluiting van de andere vergunningsvoorwaarden vervat in artikel 11 van de wapenwet. De aangevoerde onwettigheid heeft uitsluitend betrekking op artikel 3, §§ 2 en 3, van het bestreden besluit en niet op de andere bepalingen van dit besluit.

Beide middelen zijn derhalve uitsluitend gericht tegen de overgangsbepalingen van artikel 3 van het bestreden besluit die voorschrijven op welke wijze de vergunningsplichtig geworden wapens geregulariseerd moeten worden. De verzoekende partij heeft op het eerste gezicht geen belang bij de nietigverklaring van die bepalingen.

9. Evenwel gaat de verzoekende partij in haar verzoekschrift er van uit dat het bestreden besluit omwille van de aangevoerde onwettigheid van de overgangsbepalingen van artikel 3 in zijn geheel moet worden vernietigd.

Zij stelt in dat verband in haar uiteenzetting van het eerste middel wat volgt :

"Aangezien het besluit door de Koning als één geheel werd behandeld, en het besluit ook in zijn geheel ter advies werd voorgelegd aan de Raad van State, afdeling wetgeving (...), past het om het besluit in zijn geheel te vernietigen".

Bij de bespreking van het tweede middel besluit zij als volgt :

"Vermits uit de aanhef van het bestreden besluit niet blijkt dat het besluit werd overlegd in Ministerraad, en het besluit ook in zijn geheel voor advies werd voorgelegd aan de Raad van State, past het ook om het besluit in zijn geheel te vernietigen".

Met deze veeleer summiere argumentatie toont de verzoekende partij niet aan dat het bestreden besluit ondeelbaar is en dit besluit bijgevolg, wanneer de aangevoerde middelen gegrond zouden blijken, in zijn geheel, met inbegrip van de artikelen 1 en 2, zou moeten worden vernietigd.

Het feit dat verscheidene bepalingen deel uitmaken van eenzelfde koninklijk besluit dat in zijn geheel voor advies aan de afdeling wetgeving van de Raad van State werd voorgelegd, sluit de gedeeltelijke nietigverklaring ervan niet uit.

Evenmin valt op het eerste gezicht in te zien hoe de vaststelling dat uit de aanhef van het bestreden besluit niet blijkt dat het besluit werd overlegd in de ministerraad zou leiden tot de volledige vernietiging van het bestreden besluit, nu de verzoekende partij enkel aanvoert dat artikel 3, §§ 1 en 2, en dus niet het hele besluit, in de ministerraad overlegd moest worden.

De vordering tot schorsing en het annulatieberoep zouden alleen kunnen leiden tot de schorsing en vernietiging van de overgangsbepalingen vervat in artikel 3, zonder dat aan de voor de verzoekende partij grievende artikelen 1 en 2 van het bestreden besluit zou worden geraakt. Er valt dan ook op het eerste gezicht niet in te zien welk voordeel deze vorderingen aan de verzoekende partij zouden kunnen opleveren.

In de huidige stand van het geding lijkt de vordering niet ontvankelijk.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zeven november tweeduizend dertien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,
bijgestaan door

Elisabeth Impens,

kamervoorzitter,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Luc Hellin